

vedle předpisu § 158 c. ř. s. tato změna zákonného zastoupení v zápětí ani přerušení řízení, tím méně zmatečnost jeho a, nebylo-li likvidace vůbec, pak zůstali žalovaní veřejní společníci, stejně jako byli hned původně sami pány rozepře, procesně způsobilí a schopni k právním jednáním a nevádí dle § 155 c. ř. s., že za sporu oba zemřeli, kdyžtž zastoupení jsou advokátem, opatřeným řádnou plnou mocí. Tomuto stanovisku vyhovuje i ustanovení § 11 odstavec druhý ex. ř., dle něhož na základě exekučního titulu proti veřejné společnosti znějícího také po její zrušení lze proti dřívějším jejím společníkům vésti exekuci.

Čís. 508.

Co držiteli zvířete zaříditi náleží, by zhostil se zodpovědností za případnou škodu, určuje se jednak okolnostmi případu, v první řadě povahou a vlastnostmi zvířete, jednak povinností držitele, by dbal takového stupně péle a obezřetnosti, který při obyčejných schopnostech lze vynaložiti.

(Rozh. ze dne 4. května 1920, Rv II 76/20.)

Malý psík žalobcův byl napaden velkým hlídacím psem žalovaného a tak zřízen, že za několik dní zdechl. Psa žalovaného doprovázela v čase příhody služka žalovaného. Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl a uvedl po právní stránce v důvodech: Dle § 1320 obč. zák. jest ten, kdo chová zvíře, zodpověden za škodu, nedokáže-li, že se postaral o to, by zvíře bylo náležitě opatrováno a hlídáno. Povinnost dohlédací náleží majiteli, jenž jest také zodpověden za opomenutí svého služebníka, ruče tu za předpokladů § 1315 obč. zák. Zavinění spočívá zde v tom, že statný pes svěřen byl mladému, 16letému děvčeti, jež ho ani na šňůře nevedlo. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Správně uvedl soud první stolice, že dle platného práva ručí držitel zvířete pouze, zavinil-li škodu. Držitel zvířete jest povinen, by zamezil veškerá nebezpečí, hrozící z povahy zvířete; povinnosti této zhostí se tím, že zvíře náležitě opatruje a na ně dohlédá. Dále jeho ručení nesahá. Nelze proto požadovati, by ku zvířeti dohlížel takovým způsobem, že by byla vyloučena jakákoliv možnost, způsobiti škodu. Ručení takové přesahovalo by pouhé ručení za vinu, jak je předpokládá § 1320 obč. zák., a šlo by tu o ručení za náhodu (Ehrenzweig, System II/1 str. 475). V případě, o něž tu jde, zachoval držitel zvířete obvyklé opatrnosti, svěřiv psa děvčeti a opatřiv ho náhubkem a šňůrou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc procesnímu soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ublíží-li někomu zvíře, práv je z toho ten, kdo zvíře drží, nedokáže-li, že postaral se o to, by náležitě bylo opatřeno a hlídáno (§ 1320 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely). Co držiteli zvířete zaříditi náleží, by zhostil se zodpovědnosti za případnou škodu, určuje se jednak okolnostmi případu, jednak povinností držitele zvířete, by dbal takového stupně péle a obezřetnosti, který při obyčejných schopnostech lze vynaložiti (§ 1297 obč.

zák.). V onom směru v první řadě přicházejí v úvahu povaha a vlastnosti zvířete. Po této stránce učinil žalobce přednes, obsažený v žalobě. Předchozí stolice důkazů, tamže nabídnutých, neprovedly a skutkových zjištění ve směru tom neučinily. Odvolací soud nepovažoval zjištění ta za potřebná, ježto pes opatřen byl náhubkem a šňůrou a mimo to doprovázen služkou žalovaného. Toto odůvodnění jednak příčí se spisům (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), jednak jest právně mylným (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Svědkyně (služka žalovaného) seznala, že bylo jí žalovaným nakázáno, by psa, pakli by neměl náhubku, vodila vždy na šňůře a žalovaný v odvolacím spise prohlásil za něco zcela neobvyklého, by pes, opatřený náhubkem, byl ještě voděn na šňůře. Z toho jakož i z nesporné okolnosti, že pes žalovaného v den, kdy žalobcova psa napadl, byl opatřen náhubkem, plyne pravý opak toho, co předpokládá soud odvolací, a dlužno tudíž vycházeti ze skutečnosti, že pes žalovaného v onen den šňůrou opatřen nebyl. Tomu-li tak, byl doprovod psa služkou opatřením nepostačitelným, poněvadž žalovanému při tvrzené žalobcem divokosti psa nemohlo za obvyčejné pozornosti ujíti, že služka, nevedouc psa na šňůře, neměla možnosti, ho ovládati. Rovněž za předpokladu, že byl pes takové povahy, jak se o něm tvrdí, nebylo postačitelno, že byl opatřen náhubkem. Mohl i tu žalovaný při obvyčejné pozornosti postříci, že velký a silný pes divoké povahy může i jinak, než právě kousnutím, lidem ublížiti a věci poškoditi a že proti tomuto nebezpečí náhubek přirozeně jest opatřením vedlejším. Tím jest zrušovací usnesení odůvodněno, poněvadž bez zjištění vlastností a povahy psa nelze ve sporu spolehlivě rozhodnouti a poněvadž potřebné důkazy bude záhodno provésti u soudu první stolice.

Čís. 509.

**Ochrana nájemců (nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n.).
Obchodními místnostmi rozumějí se pouze takové místnosti, ve kterých obchody se provozují anebo které slouží alespoň k provozování obchodů.**

(Rozh. ze dne 11. května 1920, R I 260/20.)

Pronajímatel vypověděl mimosoudně nájem místnosti, jíž používal nájemník za skladiště. Námitky vypovězeného soudu první stolice zamítl a ponechal výpověď v platnosti. Po stránce právní uvedl mimo jiné v důvodech: Co do věci samé nejsou námitky odůvodněny. Neboť dle § 1 nařízení ministerstva sociální péče a ministerstva spravedlnosti ze dne 17. prosince 1918, číslo 83 sb. z. a n. vztahují se ustanovení tohoto nařízení a jeho dodatku, nařízení ze dne 9. února 1919 čís. 62 sb. z. a n., k nájmu bytů a jednotlivých částí bytu a k nájmu obchodních místností. Vypověděná místnost není ani bytem ani obchodní místností, nýbrž jest označena jako skladiště a jest také skladištěm, ježto — jak zjištěno — i bývalý majitel domu a cukrář používal jí jako moučnice t. j. jako skladiště mouky a žalovaný ani netvrdí ani neprokázal, že on by místností té používal jako bytu nebo jako obchodní místností. Na nájem místností té nevztahují se tudíž citovaná nařízení, důsledkem čehož není ku platnosti a účinnosti výpovědi místností, o kterou jde, třeba ani svolení ani důle-